

JOSIP VANDOT:

Romanje naše Jelice.

Planinska pripovedka.

7.

ankov Kocelj je hodil ves vesel gori in doli po ozki celici. Kar smejal se je in v svojem veselju niti vedel ni, kaj bi počel. No, nazadnje se je pa le naveličal dirjanju sem in tja. Zato pa je sedel na pograd in je pričel na ves glas žvižgati. Pa tudi žvižganje mu ni šlo, kakor je hotel. Pa se je namrdnil in se je še enkrat zasmel. — »Dobro sem ga nakurill!« je pričel govoriti na glas, ker mu je bilo dolg čas. »Kar za ušesom se je praskal, ker sem ga tako nakurill! Glejte! Pa pravijo na vasi, in še celó stara mati pravi, da sem kratke pameti in da mi raste trava v glavi. O, pa če je to res? Da sem tako bedast, kakor pravijo, pa bi ne bil mogel pritlikavca tako prekaniti, kakor sem ga zdaj-le. Pritlikavci so zviti in pretkani, da joj in hopsasa! A vse eno sem prekanil pritlikavca, da sam nazadnje ni vedel, ali je zelen ali pa samo rdeč. Hm, zato pa mora vendarle biti nekaj pameti v moji glavi. Vsaj toliko, kolikor črnega ima pod krempeljčkom tisti Birtov petelinček, ki je najlepši in največji na vasi in poje tako čudno: ki-kr-gii — hopsasa! — Seveda, težko se je mučila moja siromašna glavica, preden si je mogla izmisliti tako lepo misel. Da sem polil pritlikavca, kakor polije teta Križnikova Mena svojega kužka Šekca, to ni bilo nič posebnega. Da sem rohnal in razsajal nad njim, tudi ni bilo nič kaj takšnega. A da sem ga prekanil — to pa, to — hopsasa! — Zato pa že lahko mislim, da mi ne raste sam osat v glavi. O, mora biti že nekaj drugega. Z osatom v glavi bi pač ne prišel iz te čudne ječe. Kaj pa, če bi bila tista reč v glavi resnično moja pamet, ki je ljudje in še celó stara mati ne morejo najti nikjer? Bržčas bo to pamet, moja pamet — ali ka-li, hopsasa! Povprašam teto Anjaro Panjaro, ko jo zopet srečam. Čarovnica je teta Anjara Panjara, pa bo tudi vedela, kaj je pravzapráv s tisto rečjo v moji glavi.«

In Kocelj se je posmejal in se je potolkel po kolenih. In je nadaljeval: »Seveda, ob pipec sem pri tej prebiti stvari. No, pa nič ne de. Manjka se pipecv na semnju! Jeseni grem k Čižmarju pobirat krompir na njivo. Pa si prislužim pipec, ki si ga kupim na semnju na rožnivenško nedeljo. In se ne bom nič več jokall za pipcem... A Brincelj, Brincelj se bo jokall A ne zaradi pipca, ampak zaradi svoje obleke. Ne vem, če je že kdaj teta Križnikova Mena tako polila kužka, kakor sem jaz prej-le polil Brinclja. Štromf — je reklo, hopsasa! In Brincelj je gledal, tako je gledal, da bi mu bile oči skočile izpod čela, ko bi ne imel zelenih naočnikov... Siromak — skoro smili se mi — hopsasa! A kaj hočem, ko pa se je kuhala v meni tako velika jezica? Saj nisem mogel nič drugega. V jezici bi mu bil odrezal celó nos in ušesa. Tisti lepi nosek, ki se boji zanj Brincelj tako jako! Hvala Bogu, da sva se pobotala zastran noska, kakor se spodobi med poštenimi ljudmi... Saj pravim — tisti nosek — hehe in hopsasa!«

Pa že ni mogel sedeti. Zato je poskočil na noge in je hodil sem in tja po temni celici. Zažvižgal si je spet in je govoril potem, ko se je hipoma domislil Jelice: »Avbe, kje neki hodi zdaj-le sirota? Zlati rogljiček išče, a ga ne najde nikjer. Pa joče in jo je strah, ker ne sme in ne more iz gozda domov... O, čakaj, Jelica, samo malo še počakaj! Kmalu pridem k tebi. Pa poiščeva tisti siromašen rogljiček. Če ga pa ne najdeva, se pa že kako izmuzneva iz gozda. Ne bojim se nikogar in rad bi poznal tistega, ki bi mi zabranil pot domov. Zato pa počakaj, Jelica! Saj pridem kmalu, kmalu. Pa te ne bo nič več strah... Da bi le Brincelj že skoro prišel! Lakota se mi že nekaj oglaša, in tudi jezica se mi že oglaša. Dlani me srbé, hej, nevšečno me srbé — hopsasa!«

No, Kocelj je čakal precej časa. Naposled pa je le škrpetnilo tam ob durih. In duri so se odprle, prišel je pritlikavec Brincelj. Svetilnico je držal v roki in velik kos kruha. — »Ti prebiti nepridiprav — hopsasa!« je zavpil Kocelj nad njim. »Dolgo sem te moral čakati. Huda krvca mi je že zavrela in hudi pipec je že strašno vzrožil in hoče samo tvoj nosek. Zato pa pazi Brincelj — hopsasa! Res je, da sva se pobotala zaradi tvojega piškavega noska. A vse eno ti rečem, da se pazi in čuvaj, Brincelj! O, moj pipec ni tak, da bi pustil, da bi ga kdo vlekel za nos, kakor sem jaz prej-le tebe. — Pa kaj mi poveš, Brincelj, kaj mi poveš?

»Ne jezi se name, Koceljček!« je odvrnil pritlikavec Brincelj. »Kruhka sem ti prinesel, da ne boš lačen. Pa nikar ne misli, da sem pozabil na pipec. O, ves čas sem mislil nanj in sem tudi mislil, kako naj si prislužim tisti pipec. Do noči boš moral še počakati, Koceljček! Pa ne bodi hud zaradi tega! Prej ne moreš odtod, dokler se ne znoči. Zakaj do večera bo sedel Vitranec v izbi. Zvečer pa gre doli v gozd,

pa ga ne bo do jutra nazaj. No, ti pa lahko pobegneš zvečer. Seveda, če mi boš prej pošteno odrinil svoj pipec. Tako sva se pobotala, Koceljček, in zato pa morava tudi držati dano besedo. Ali ni res, Koceljček!»

»Hm,« je menil Kocelj in je pričel otepati kos kruha, ki mu ga je bil prinesel pritlikavec Brincelj. »Malo težko mi bo čakati do same noči. Veš, Brinceljček, do večera se mi zbudi lahko še stokrat moja huda krvca. Pa tudi pipec lahko še stokrat vzroji do večera. Pa mi bo sitno, strašno sitno. Dasi se mi smili tvoj piškavi nosek, ti vendar ne morem pomagati. Hude krvce in groznega pipca ne morem krotiti, ker imam v glavi premalo pameti... Zato pa mi je žal, Brinceljček, zaradi tebe mi je žal...«

Pritlikavec Brincelj je povetil nos, prav do brade ga je povetil in je dejal z žalostnim glasom: »Ne morem prej, Koceljček! Saj veš, da je Vitranec strašen. O, le spomni se, kako te je včeraj pograbil, da še migniti nisi mogel s prstom. Zato pa imej malo pameti in kroti, kroti hudo krvco in hudi pipec! Saj do noči ni več daleč... Koceljček, lepo te prosim — ne ongavi se in potrpi samo do večera! Zvečer pa napraviva tako, da bo tebi in meni prav. Samo hude krvce ne!»

No, Kocelj se je potolažil takoj in ni več vpil nad Brinceljem. »Saj res, prav praviš!« je rekel mirno. »Pa počakam do noči, ker si ravno ti in me tako lepo prosiš. Pa naj bo po tvojem, Brinceljček! Stisnil bom hudo krvco prav doli do petá, pa bo dala mir. Pipec pa potlačim v zadnji žep, da se niti geniti ne bo upal. Pa počakam — hopsasa, pa počakam...«

Pritlikavec Brincelj je ves vesel odšel iz celice. Kocelj pa se je zleknil po pogradu. Da bi si krajšal čas, je pričel žvižgati in prepevati na ves glas. Tako pa mu je minil čas, da sam ni vedel, kdaj. Kar poskočil je na noge, ko so se hipoma odprle duri in je prišel pritlikavec Brincelj in mu posvetil naravnost v obraz. — »Ha, kaj je že noč?« se je zavzel Kocelj. »Pa menda vendar nisem prespal dneva — hopsasa? In ti si že tu, Brinceljček? O, glejte! Pa si le vendar pošten možic, pa najsi bi imel tudi deset piškavih nosov — hopsasa! A po kaj si prišel, Brinceljček?«

»I, no — saj menda vendar nisi pozabil, da sva se pobotala?« je odvrnil pritlikavec Brincelj v skrbah. »Saj veš, zaradi mojega lepega noska in zaradi tvojega hudega pipca sva se pobotala. Pa prihajam, da te povedem iz ječe. Vitranec je že odšel doli v gozd. Pa sva zdaj sama tu gori... Kar za mano pojdi, Koceljček! V Črno lopo te povedem. Potem pa hodi, kamor ti drago!«

Kocelj je potrepljal pritlikavca Brincelja po rami. Prav pošteno ga je potrepljal, da je pritlikavca Brincelja bolelo. »Ti si možicelj — hopsasa, ti si možicelj!« mu je rekel prijazno. »Saj sem vedel, da se nate lahko zanesem. No, v prave roke pride moj pipec. Boljših rok bi si

pač ne mogel želeči... Pa kar pojdiva, dokler je še čas! Vitranec se še lahko premisli in se povrne. Pa kaj bi bilo potem? Joj — hopsasa!»

In Kocelj je kar potisnil pritlikavca Brinclja čez prag. Naglo sta šla naprej po ozkem, črnem hodniku in se nista ustavila niti za trenutek. Pa tudi besedice nista izpregovorila. Ustavila sta se šele v veliki izbi in sta se zadovoljno oddahnila. Kocelj se je ozrl na mizo, ki je bil za njo včeraj Vitranec. Danes pa je bila prazna; samo velika platnena malha je ležala na mizi. Kocelj jo je potipal in je rekel pritlikavcu Brinclju: »Hm, lepa je ta malha. Niti Libet nima tako lepe malhe; niti Libet, ki pase živino na planini. Zato mi boš pa podaril to malho, Brincljček!»

A pritlikavec Brinclj je zmajal z glavo. »Vitrančeva je ta malha,« je odvrnil. »Pa je ne smem dati nikomur, ker bi me Vitranec dobro zmikastil. Da je moja, bi ne rekel ničesar. A je Vitrančeva... Ojoj mene, Vitranca se pa jaz bojim. Saj me ni zmikastil samo že enkrat, ampak desetkrat, da ne rečem — stokrat!«

»No, no — ali vidiš?« se je namuznil Kocelj. »Če te je že stokrat nabil, pa ti ne bo hudega, če te nabije še sto in prvič — hopsasa! Saj jaz bi sam vzel malho, a je nočem. Veš, potem bi pa kradel. A če bi kradel, se pa strašno razhudi moja huda krvca. Zato te pa prosim, Brincljček, daj mi tisto malho, ker jo potrebujem. Da ne bo nevšečnosti zaradi hude krvce...«

Pritlikavec Brinclj se je zvijal in zvijal, da mu je pričel znoj teči s čela na zelene naočnike. Nazadnje pa se je le vdal. »Pa naj bo tvoja!« je vzdahnil. »Nabije me Vitranec — ojoj mene, sto in prvič me nabije. Pa bom že potrpel...«

A Kocelj se je nasmejal in je dejal: »Nikar se ne cmeri — hopsasa! Saj te ne bo nabil. Pipec boš imel in če imaš pipec, se ti ni treba bati nikogar. Še najmanj pa Vitranca... Junak boš, Brincljček, oj, tako velik junak, da bodo bežali pred tabo vsi zajčki — hopsasa!«

Pritlikavcu Brinclju se je razjasnil žalostni obraz. Tlesknil je dlan ob dlan in je veselo poskočil. »O, saj res!« je rekel. »Da sem mogel pozabiti na strašni pipec, ki bo že kmalu moj! Pamet, ti kratka pamet v moji lepi glavic! Tu imaš malho, Koceljček! Kar vzemi jo in vzemi tudi mizo s sabo! Saj jaz se ne bojim zdaj nikogar več na svetu. Niti miške ne, če mi skoči na trati na moj lepi nosek in ga hoče zgristi, ker misli, da rastejo v njem rumena jedrca lanskih orehov. O, ne bojim se je — jojmene, ne bojim se je...«

Kocelj je vzel malho in jo je vrgel preko rame. »Glej, kako naglo si postal junak, Brinclj!« je rekel. »To bodo o tebi še govorili paglavci in se te bodo bali doli na vasi. Prav, prav, Brincljček! Prav, da si mi podaril Vitrančevo malho. A nekaj bi ti še rekel — hopsasa! Glej, malho imam, a malha je prazna. Čemu mi bo pa prazna malha? Sam Bog ve, kdaj se izmuznem iz gozda! Zato pa bom lačen in bom ne

voljen na prazno malho. Pa se mi nemara zopet razgreje huda krvca. In čudno bi ne bilo, če bi se povrnil k tebi. O, krvca je krvca — hopsasa! In bi se mi zahotelo zopet pipca. Pa bi se midva čudno pogledala, Brinceljček! In tudi tvoj piškavi nosek bi se nevšečno pobesil... Zato pa nočem prazne malhe. Napolni mi jo, Brinceljček, da ne bom lačen in mi ne bo razgrajala huda krvca — hopsasa!»

»Ojojmene, saj res!« se je zavzel pritlikavec Brincelj. Kar zbežal je iz izbe in se je povrnil z velikim hlebom rženega kruha in z velikim kosom prekajene slanine. Vse to je porinil Koclju v malho in je govoril: »Ali bo zadosti, Koceljček? Če ni zadosti, ti pa prinesem še. Veš, da ne bo razgrajala tvoja huda krvca in se ne bo tresel moj lepi nosek... Ali hočeš še, Koceljček?«

»Zadosti bo, zadosti,« se je branil Kocelj. »Oj, hopsasa — teden dni ne bom stradal in teden dni se ti ni treba bati ničesar. No, čez teden dni bom pa gotovo že doma pri stari materi... Oj, Brincelj, hvala ti za vse! Zdaj pa pojdiva, ker se mi mudi! Našo Jelico moram še nocoj poiskati. A za našo Jelico me skrbi, tako jako skrbi. Zato pa pojdiva!«

Pa sta šla. Skozi odprtino sta skočila in sta hitela naglo po votlini. Pritlikavec Brincelj je svetil od spredaj. Kocelj pa je stopal za njim in se je neprestano muzal. Tu in tam je že zažvižgal, da se je ozrl pritlikavec Brincelj ves prestrašen nanj in ga vprašal: »Huda krvca —

kaj ne, huda krvca? Kar potlači jo, Koceljček, kar potisni jo doli v petel! Pa bo vse dobro, Koceljček!»

A Kocelj se je posmejal. »Ni huda krvca — hopsasa!» je odvrnil. »Ne boj se, Brinceljček, ni huda krvca. Samo vesel sem, ker bom kmalu zopet pod milim nebom in bom videl božje zvezde. Vesel sem, da sem tako kmalu zbežal iz ječe, kjer je — br! — tako čudno in dolg čas. A najbolj sem vesel, da si ti postal tako velik junak. O, Birtov petelinček se bo moral zdaj skriti za plot, pa se ne bo upal nič več prepevati: ki-kr-gii — hopsasa! Tebe se bo bal, samo tebe, ker si zdaj tak junak, stokrat večji junak nego Birtov čudni petelinček — ki-kr-gii — hopsasa... Pa vse to napravi moj pipec, ki ga pod solncem ni lepšega. Stokrat ti rečem tako: Postavi se z njim, Brinceljček! Postavljaj se z njim, kakor sem se jaz postavljaj vse dni z njim — hopsasa!»

»Pa se tudi bom!» je dejal pritlikavec Brincelj moško. »Le ne boj se zame, Koceljček! Prvi bo Vitranec, če me prime in me hoče sto in prvič nabiti, ker sem tebe izpustil in sem mu ukradel lepo malho. Ojojmene, tako lepo odprem pipec, da se bo zasvetilo in bo Vitranec odbežal kakor veter. Nemara še celo pred me poklekne in me poprosi, naj se usmilim njegovega nosa. Pa ne vem, ali bi se ga usmilil ali bi pa res odrezal tisti nos? Kaj misliš, Koceljček?»

»Ne vem, Brinceljček!» je odgovoril Kocelj. »Tega pa resnično ne vem. O tem pa moraš vprašati samo svojo krvco. Krvca ti pa že odgovori, kako in kaj. Samo na krvco se zanesi! Pa bo vse dobro.«

»Saj res,« se je razveselil Brincelj. »Svojo hudo krvco povprašam.« — Pa je stopal naglo naprej. Tako sta prišla v razsežno Črno lopo. Stopila sta izpod skalovja in nad njima so zagorele zlate božje zvezde. Tam doli nekje je izza črne gore ravno vzhajal rdeči mesec. Živi, nemirni žarki so begali sem in tja, kakor da jih je strah in bi se hoteli poskriti nekam pred črno nočjo. — Kocelj je globoko zasopel, ko je zagledal pod sabo prostrani zagorski gozd, ki je črnel globoko tam doli pod mesečnimi žarki. Klobuček je snel z glave in ga je zavihtel v velikem krogu. — Pa še zavriskati je hotel; a še o pravem času se je domislil Vitranca. Zato pa je molčal.

»Ha, ali vidiš božje zvezde?» je izpregovoril pritlikavec Brincelj in je postavil svetilnico na tla. »Na koncu pota sva. Zato pa mi daj zdaj pipec, kakor sva se bila pobotala. Komaj že čakam, da ga stisnem v roko in komaj že čakam, da odrežem prvi nosek. Daj mi pipec, Koceljček!»

»Seveda ti ga dam,« je odvrnil Kocelj in je izvlekel iz žepa rdeči pipec. »Tu ga imaš — hopsasa! Pošteno si držal svojo besedo, zato pa moram tudi jaz pošteno držati besedo... Tu je pipec. Tvoj je za vedno. Nič več ga ne maram nazaj.«

S tresočimi rokami je zgrabil pritlikavec Brincelj tisti lepi pipec. Gledal ga je in obračal na vse strani. Odprl ga je in je občudoval svetlo rezilo, ki se je svetlikalo v mesečnih žarkih. — »Ojojmenel!« je govoril pritlikavec Brincelj. »Kako je lep! Kako je strašen! To bo rezal noske, da bo kar hrustalo in cvililo! Da sem prišel tako po ceni do pipca! Kdo bi si mislil? Niti moj lepi nosek ne, ki je moral pretrpeti toliko strahu zaradi tega pipca... Ojojmene, pa ga le imam. In moj lepi nosek se bo zdaj smejal vse življenje in bo kihal brez vseh skrbi.«

In pritlikavec Brincelj je pričel veselo plesati. No, Kocelj se mu je pa posmehoval od strani in se je neprestano muzal. Kocelj pa se je naposled zdelo Brinceljevih neumnosti zadosti. Zato ga je dregnil prav nemilo in mu rekel: »Nehaj, nehaj že enkrat! Čemu se ongaviš in spakuješ, da je že grdo? Saj imaš vso noč časa zadosti. Zdaj mi pa rajši povej, kam je odšel Vitranec? Rad bi vedel, ker nočem, da bi ga srečal sredi noči in sredi gozda. Ne rečem, da se ga bojim. A vse eno nočem, da bi ga zdaj-le srečal.«

»I, glejte ga! Jojmene, glejte ga!« je nenadoma zavrisnil pritlikavec Brincelj. »Glejte ga — paglavca! Kako se še ščeperi, ker misli, da ima še vedno v žepu hudi pipec! O, zdaj-le sva pa prišla vkup, ti paglavec! Zdaj-le ti Brincelj povrne vse, kar je moral prestati moj lepi nosek zaradi tebe. O, kar pripravi se, paglavec! Zakaj prvi nos, ki ga odreže moj pipec, bo ravno tvoj nos. Kar pripravi ga, ker mi v roki pipec že strašno rogovili...«

»Beži, budalo — hopsasa!« je odvrnil Kocelj. »Ali ti nisem rekel, da se nikar ne spakuj? Povej mi hitro, za kar sem te povprašal! Prav nič nimam časa, ker se mi mudi k naši Jelici. Hopsasa, ali bo kaj?«

»Hehehe!« se je zagrohotal pritlikavec Brincelj. »Nosek mi daš prej, preden odideš od tod. Nosek mi daš, ker hoče tako moj pipec... Ali si ga že pripravil? Semkaj z nosom — ti rečem!« — In je navalil na Koclja; na vso moč je navalil nanj z odprtim pipcem. A Kocelj je kar okrenil z roko. Za vrat je zgrabil pritlikavca Brinclja. Zasukal ga je in ga je pritisnil k tlom. — »No, hopsasa!« je rekel Kocelj. »Kaj pa noriš? Ali sva se nemara tako pobotala? Glejte ga! Kako ti je hvaležen za podarjeni pipec! Nos mi hoče odrezati; zato mi ga hoče odrezati, ker sem iz Brinclja napravil junaka... Ti potvara nemarna! Čakaj, zdaj ti pa vzamem pipec nazaj. Piškavi nos ti odrežem in ga ponesem s sabo na vas. Birtovemu petelinčku ga pokažem. In Birtov petelinček se bo čudil in ne bo nič več pel tako čudno: ki-kr-gii — hopsasa! Druge pesemce se bo naučil; zaradi tebe se bo naučil prav pametne pesemce... Čakaj me, potvara nemarna!«

»Pusti me, pusti me, Koceljček!« je tarnal in ječal pritlikavec Brincelj in se je na vso moč zvijal po tleh. »Saj nisem jaz kriv ničesar. Samo krvca je, ta huda krvca, ki mi je zavrela v žilicah. In pipec je, hudi pipec, ki se mu je zahotelo tvojega noska... Jojmene, pa potlačim krvco doli v pete in pipec potisnem v zadnji žep. Pa bo mir, Koceljček, resnično bo mir... Ti pa beži, Koceljček, če ti je ljub tvoj nosek! Pobegni, da se huda krvca zopet ne zbudi... Vitranec je doli ob robu gozda. Tam straži, da se nihče ne prikrade iz gozda. Nihče — in tudi ti ne, Koceljček! Zato pa beži in nikar ne hodi iz gozda! Tam preži Vitranec in te ulovi, Koceljček! V gozd se potuhni in pazi, pazi!«

Kocelj je tedaj izpustil pritlikavca Brinclja. Vstal je in se je obrnil proti gozdu. Na stezo je stopil, ki se je vila med nizkim rušjem tja doli, kjer se je blestel širni Krivi plaz v srebrnih mesečnih žarkih. Toda prestopil je samo desetkrat. Tedaj pa se je ustavil in se je obrnil nazaj. »Hej, Brinceljček — hopsasa!« je zaklical na glas. »Zdrav ostani in se dobro imej s hudim pipcem! A le glej, da ga boš sukal s pravim koncem, ko te pograbi Vitranec. Če ga ne primeš za pravi konec, se ti bo zgodilo, da te Vitranec ne nabije samo sto in prvič, ampak še sto in desetič in morda še celo dvestotič. Zato pa pazi, Brinceljček, da ne boš potem mene po krivem dolžil! Ali si slišal, Brinceljček? — Zdrav ostani — hopsasa!«

In Kocelj se je zasmel tam doli med rušjem. Naglo se je okrenil, pa je zdrvel po strmi stezi navzdol. Ustavil se je šele pri Krivem plazu in se je ozrl nazaj na mračno skalovje, ki je pod njim zevala široka Črna lopa. Videl ni več pritlikavca Brinclja, pač pa ga je slišal, kako je veselo in poskočno piskal na piščalko. »Hoj, pritlikavček Brin-

celjček — hopsasa!« se je smejal Kocelj. »To sem ga pošteno namazal zaradi pipcal! Pa bi rad videl, kako bosta jutri zjutraj orala z Vitrancem. Ne hotel bi pač biti v Brincljevi siromašni koži... Pa še pravijo — hopsasa — pa še pravijo, da raste osat v moji glavi. V Brincljevo glavo naj pogledajo! Tam pa še osata ne najdejo. Prezeto sem jo pametno zaigral Vitrancu. Pa naj reče kdo, kar hoče! Zdaj pa res vidim, da z mojo pametjo ni tako, kakor mislijo ljudje na vasi. Skoro odkril bi se sam sebi. Seveda, Brinceljček se mi pa le smili. Dosti hudega sem mu napravil — hopsasa... A kaj hočem drugega? Naše Jelice pač ne morem pustiti kar tako v sili in potrebi. Zato pa sem moral napraviti vse to. Ni moglo biti drugače.«

Kocelj je zmajal z glavo in je skočil na široki Krivi plaz. Tekel je preko zmrzlega snega in drobnega peska in je skočil na drugi strani zopet med gosto rušje. Tekel je vso pot do samega črnega gozda in se ni ozrl niti na levo niti na desno. Ko pa je prispel v črni gozd, je pričel stopati počasneje. Poslušal je pozorno na vse strani, če bi nemara ne začul odkod glasu sirotne Jelice. A gozd je bil tako tih, da je Kocelj razločno slišal utripanje lastnega srca. Hotel je zavpiti in poklicati Jelico. Toda premislil se je še o pravem času. — »Čemu naj kričim?« je mislil Kocelj sam pri sebi. »Mogoče je nekje v bližini Anja Panja ali pa še celo sam Vitranec. Pa me pograbi... In potem naj pridem na pomoč naši Jelici, če morem! — O, najbolje je, da sem tiho in se potuhnem, da ne srečam Vitranca. Nekam čudno bi se pogledala, če trčiva drug ob drugega — hopsasa! Prikrivati se mu moram, če hočem odnesti srečno svoje pete iz tega gozda. Saj se bo jutri zadosti repenčil zaradi mene. Čemu bi se pa naj še nocoj repenčil? V jutru poiščem našo Jelico in v jutru premislim vse, česar bo treba. Samo, če bo zmogla moja kratka pamet — hopsasa? — No, hm, — v goščavo se splazim da tam prenočim. Lepša bo posteljica na mehkem mahu kakor pa na trdem Vitrančevem pogradu. Zato pa, zato — hopsasa...«

In Kocelj se je res splazil v goščavo. Pod široko bukviyo je iztaknil mahovito trato. Pa se je kar zleknil po njej. Klobuček je potisnil na oči in je pogledal skozi klobučkove luknjice v temo nad

sabo. »Lahko noč, Vitranec in Brincelj in ves svet — hopsasa!« je vzdahnil. Še enkrat je zasopel; oči je zaprl in je zaspal.

8.

»Čindara — čindara!« je zazvenelo s košate bukve in je zapelo z radostnim glasom. Pisana sinica se je plazila ob deblu navzgor. Ustavila se je na vsaki grči; potrkala je s kljunčkom ob lubje; z debelo glavico je pokimala in je zapela z zadovoljnim, veselim glasom: »Čindara — čindara!« — Pa je plezala naprej in je mežikala na vse strani z drobnimi, živimi očesci. Ko je priplezala do prve veje, je naglo vzfrfotala. A ni odletela, ampak je sedla prav na konec košate veje. Za trenutek je pogledala preko gozda in je poslušala radostno ptičje petje, ki se je razlegalo po prostranem gozdu in je pozdravljalo krasno zagorsko jutro, ki se je šetalo po gozdu. In pisana sinica je videla tisto jutro. V drobnem srčecu jo je kar zbodla velika radost. Pa ni znala in vedela ničesar drugega — kar kljunček je odprla in je prepevala in ponavljala na ves glas: »Čindara — čindara...«

»Hopsasa!« se je oglasil doli pod bukviyo Jankov Kocelj. Klobuček je dregnil z obraza in je odprl zaspane oči. »Kdo me kliče že navsezgodaj? Saj sem komaj pošteno oči zaprl... Pa me kliče nekdo in mi ne privošči spanja. Za ušesa ga bom, ker me ne pusti pri miru... Pa kdo je vendar, da ga ne vidim nikjer in ga samo slišim? Kdo je — hopsasa?«

»Čindara — čindara!« se je smejala sinica doli z bukove veje. Zagledala je Koclja, ki se je bil ravno dvignil in je stresal zaspanec z rdečega obraza. Pa je vedela, da ji nemara ne bo dobro, če ostane na tem drevesu in je tudi vedela, da bi bilo bolje, če je daleč proč od Koclja. Zato pa je pokimala z debelo glavico in se je zasmejala še enkrat prav glasno: »Čindara — čindara!« — Pa se je dvignila in je odletela z bukve kdo ve kam v prostrani gozd.

»O, glejte jo no — hopsasa!« se je namuznil Jankov Kocelj. »Samo sinica je bila. V spanju sem pa mislil, da so prišli pome vojaki, da me zvlečejo nazaj v Vitrančevo ječo. Zato pa sem se tudi tako hitro prebudil, ker me je bilo v spanju nekaj strah. Ti prebita sinica, da me je tako preplašila! — No, pa saj je dobro, da me je prebudila tako rano. Zdaj pač najlaže poiščem našo Jelico. Pa ko bi le vedel, kam se je pravzaprav skrila? Ko bi le vedel, kje je spala to noč? — Poklicati je ne smem, ker me Vitranec takoj čuje in pride takoj pome... Hm, hopsasa! Poiskati jo moram in tudi najti jo moram. Zato pa je najbolje, da jo grem kar takoj iskat. Na tisto trato pojdem, kjer je delala oni-le dan teta Anjara Panjara svoj cigu — migu z vericami, ki so jo pošteno zato opraskale. Saj res — hopsasa! Kar na tisto trato pojdem...«

Pa se Kocelj ni prav nič obotavljal. Oprtil si je malho in se je pričel plaziti skozi goščavo. Na pot se ni upal; zaradi Vitranca se ni upal, ki bi ga lahko srečal in pograbil na poti. Zato pa se je potuhnil v goščavo in se je prerival med grmovjem. Do tiste trate ni imel daleč. Kocelj je dobro poznal ves gozd in je zato hitel kar naravnost do tiste trate. »Tam gotovo čaka naša Jelica,« si je mislil. »Tam išče nesrečni zlati rogljiček in joče, ker jo je strah in ker ji ne pride nihče pomagat. V svojem strahu pa se ne upa niti s trate. Pa jo zdajle najdem. Vesela bo, ko me zagleda, in ves strah ji bo izginil...«

Kocelj se je preril skozi goščavo in je stopil na trato, kjer je bil izmaknil Anji Panji palčico z zlatim rogljičkom. Ozrl se je na vse strani — a nikogar ni bilo na trati. — »Čudno, čudno — hopsasa!« se je zavzel Kocelj. »Tu je ni... Pa sem bil tako trdno prepričan, da najdem našo Jelico tu na trati. A glejte — hopsasa! Nikjer je ni... O, morda pa se je prikrila v grmovje in spi, ker je še nekam zgodaj. Pokličem jo — prav po tistem jo pokličem, da me ne bo slišal Vitranec.«

In Kocelj je stopil do goščave. Dlani je prislonil k ustom, pa je klical polglasno: »Pst, Jelica, pst — hopsasa! Ali me slišiš? Kocelj sem, Kocelj, ki sem ti prišel pomagat, da najdeva preteti zlati rogljiček... Ali me slišiš, Jelica? Ali me slišiš — hopsasa? Takoj najdeva zlati rogljiček in ga povezneva teti Anjari Panjari na glavo, da bo imela enkrat mir... Oglasi se, Jelica! Kocelj te kliče. Zato pa se nikar ne boj in se oglasi brez strahu! Ali slišiš — hopsasa?«

A Kocelju ni nihče odgovoril. In nič drugega mu ni kazalo, kakor da je pričel iskati in iztikati vse okrog po goščavi. A Jelice ni mogel nikjer najti. Zato pa se je že pričel praskati za desnim ušesom in skrbelo ga je vedno bolj. — »Pa kaj bom napravil — hopsasa?« je premišljeval. »Tu je ni. A nekje v gozdu mora biti, ker ne more in ne sme domov. A kje naj jo najdem? Pač poznam dobro ves gozd in v vsakem grmu sem že urezal s pipcem šibico. A gozd je velik in ga ne prehodim, pa če se tudi ves dan klatim po njem... A kje naj najdem Jelico? Kje naj jo najdem? O, zakaj imam tako kratko pamet? Niti tega se ne morem domisliti, kje naj iščem in najdem sirotico. Pa sem se hotel že včeraj hvalisati, kakor da bi bil res že pameten. Pa nisem!«

Kocelj je izprevidel, da ne bo našel tukaj ničesar in da bo moral iskati kar od kraja po vsem gozdu. Pa vendar mu ni upadel pogum in je bil trdno prepričan, da bo Jelico kmalu našel. — »Tja doli do gozdnega porobja se prikradem,« si je dejal. »Nemara je Jelica tam doli. Splazila se je tja doli in gleda na vas in na hišo, kjer jo pričakuje njena tetica... O, saj res — hopsasa! Da mi ni že prej padlo v glavo! — Seveda, oprezen moram biti in imeti oči in ušesa odprta, da me nekje ne pograbi Vitranec ali pa Anjara Panjara. No, Anjare Panjare

se ne bojim, pa če je tudi stokrat čarovnica. Vitranec pa je vse kaj drugega. Zato pa se ga moram bati.«

In Kocelj se je res obrnil. Tiho, oprezno se je plazil med goščavo. Če je prišel do samotne trate, se je pa potuhnil. Na vse strani se je oziral in je oprezoval. A žive stvari ni videl nikjer; niti zajčka niti lisice. Samo veveric je videl dosti. Naglo so skakale preko trate in so brzele vse v isto stran. Pa niti na drevje niso skakale, ampak so se poganjale kar po zemlji naprej. — »I, glejte, glejte — hopsasa!« se je čudil Kocelj. »Pa kam vrve danes tako naglo? Tu je že spet ena... tam druga... tam tretja... in četrta... I, glejte — hopsasa! Pa ne, da jih je zopet začarala Anjara Panjara? Kliče jih k sebi, da bo delala z njimi svoj cigu-migu kakor oni-le dan, ko so jo pošteno zmikastile... Čudno, čudno — hopsasa! Pa kako more Anjara Panjara čarati, ko pa nima več zatega rogljička? No, to pa bi bilo vredno, da si ogledam. Samo, če bi vedel, kam hite vse te veverice? Pa če bi poizkusil? Kar za vevericami se zapodim in najdem Anjaro Panjaro. Nemara mi ne bo žal...«

Tri veverice so zbrzele mimo njega in se niti ozrle niso nanj. Kocelj pa se je kar obrnil za njimi. Seveda, dohajati jih ni mogel; a vse eno mu niso mogle zbežati tako daleč, da bi jih ne videl. In je šel za njimi dalje, vedno dalje v prostrani gozd. Prve tri veverice so mu že izginile izpred oči; a za njimi so priskakale druge in so se podile vse v isto smer. Kocelj pa se je čudil vedno bolj in ni mogel razumeti, kaj je padlo vevericam danes v neumne glavice. »Ha, kaj gredo nemara na vojno — hopsasa?« je ugibal Kocelj sam pri sebi. »Kako ti drve! In koliko jih je! Podlasice so jih nemara poplašile, in zato so jim nemara napovedale vojno... Ali pa jih je res začarala Anjara Panjara. Pa bo zopet cigu-migu, da le kaj! Tisti cigu-migu bi pa jaz rad videl... Oj, hopsasa, veverice! Počakajte, ker grem z vami Počakajte — hopsasa!«

A veverice so skakale in bežale nevzdržno naprej. No, Kocelj se pa ni ustavil, ampak je hitel za njimi, ker je postajal vedno bolj radoveden. Daleč je že bil, daleč notri v zelenem gozdu. Zadnja veverica je že šinila mimo njega in zadnja veverica se je ustavila nedaleč pred njim. Na zadnje nožice je sedla; z gobčkom je pomigala in je zacvrčala presunljivo: »Cr-ce-cel!« — Pa se je obrnila in se je zagnala naprej — in z enim samim skokom je izginila v goščavi.

»Zdaj pa imam — hopsasa!« je zagodrnjal Kocelj nevoljen in se je ustavil. Odsopel se je in je pogledal, če pride nemara še odkod kaka veverica. Pa je ni bilo od nikoder. In Kocelj se je razhudit sam nase in se je nevšečno namrdnil. A tedaj je zaslišal nekje v bližini glasno stokanje. Prav razločno je bilo tisto stokanje, in Kocelj je vedel takoj, da nekdo kliče na pomoč. — »Hej — hopsasa!« si je dejal ves začuden. »Ali je Vitranec v bližini in brunda, ker ga je

nemara osa pičila? Ali pa je Anjara Panjara, ki jo je veverica s šapko pograbila za nos? — Oh, pa ni Vitranec, pa tudi Anjara Panjara ni. To je Jelica, ki je skrita nekje tod za grmovjem. Nihče drugi ne more biti kot naša Jelica. Poiščem jo takoj!»

Tisto milo stokanje ni utihnilo niti za trenutek. Kocelj pa je šel kar za glasom in niti ni gledal, če ga je grmovje prav neusmiljeno oprasnilo po licu. Bliže, vedno bliže je prihajalo stokanje, in Kocelj se je že prerinil skozi zadnji grm. Pa je obstal pod širokim drevesom in se je čudil, da kar prestopiti ni mogel več naprej. Tam pod drevesom, tam med travo je ležala Jelica. Ročice je imela iztegnjene proti nebu in je govorila z jokajočim glasom: »Tetica, tetica! Saj ni prišel angel ponoči pome. Pa sem mislila, da gotovo pride ... O, zakaj ni prišel, ko sem ga pa vendar tako težko čakala? Noče me angel — tetica, tetica! Angel me noče ... Mene hoče samo hudobna Anja Panja. Hoče pa zato, da umrjem tu v gozdu; ali pa me nemara še celo požre strašni volk ... Zakaj mi nočete pomagati, tetica!«

In Jelica je povabila roke. Obraz si je zakrila z njimi in je zaplakala tako bridko, da se je Kocelju srce stisnilo. In Kocelj je dvignil pest; prav težko je zasopel in je skočil naprej. »Jelica, nikar ne joči!« je dejal in bi bil skoro z zobmi zaškripal. »O, da mi pride Anjara Panjara pod roke — hopsasa! Zdrobim jo, zdrobim, pa naj bo še tako debela — hopsasa! Kaj takega napravi sirotni Jelici! Kaj takega — hopsasa! — Jelica, ali slišiš? Nikar ne joči! Saj sem jaz tu. Kar poglej! Kocelj stoji pred tabo ...«

Jelica se je zdrznila. Razkrila je obraz in je pogledala na Kocelja. Radost ji je šinila v lice in trudoma se je dvignila. »Ti si, Kocelj, ti?« je rekla vsa začudena. »Pa kako si me našel, Kocelj? Pa kako si

prišel iz črne ječe? — Oj, hudo je meni, Kocelj! Zlati rogljiček sem iskala, pa ga nikjer ne najdem... In Vitranec me je strašil... in Anja Panja tudi... Pa sem bežala — in strah me je v gozdu, o, tako strah! In lačna sem, Kocelj, in žejna, žejna...«

»O, če ni hujšega, pa ti lahko pomagam,« je rekel Kocelj. »Lakoto ti lahko preženem. Zato sem že skrbel, ko sem nasukal pritlikavca Brincelja, da je bil pisan in zelen po lepem nosku. In tudi studenec je blizu. Zato pa se ti ni treba ničesar bati... Da le hujšega ni bilo, Jelica! In da sem te našel, tako hitro našel! — Tu imava hrane za ves teden dosti. Pa boš prigriznila, hopsasa, Jelica!«

Kocelj je sedel kraj Jelice. Malho je snel z rame in je vzel iz nje kruha in svinjine. Jelica je molčala in je jedla hlastno, ker je bila vsa slaba od lakote. Kocelj pa jo je gledal od strani, ker je videl, kako je Jelica vsa prepadla. Zdržal se je in ni rekel v svoji jezici hude besede. Rekel je samo to-le: »Pa žejna si, sirotica! Veš, kar v klobučku bi ti prinesel vode. Pa ne morem, ker ima klobuček najmanj sto luknjic. A skozi luknjice teče voda — saj veš! Kar k studenčku te povedem in tam se sama napiješ vodice... Oj, Jelica, samo, da sem te našel! Veš, skrbelo me je zaradi tebe, strašno skrbelo. Zato pa sem tudi pobegnil iz ječe in sem zgnetel pritlikavca Brinceljčka, da je bil mehak kot testo. Pa ima zdaj, kar je iskal. O, Kocelja se bo še spominjal, in lepi nosek se mu bo pobesil do brade, če se me bo spomnil... A kaj hočem? Moralo je biti tako.«

»Pa kako si prišel iz ječe?« se je čudila Jelica. »Mislila sem, da boš umrl od strahu, kakor bi bila jaz kmalu umrla. Glej, pa nisi umrl, in tudi jaz nisem umrla.«

Kocelj je zamahnil z roko in se je zasmel. Pa je rekel: »No, no — tako hitro se pač ne umrje. Je pa že treba, da pride kdo drugi, da bi prestrašil mene. Vitranec in Brinceljček sta pač premajhna, da bi se ju Kocelj prestrašil. A kaj šele umrl zaradi njiju! Pa ti povem, Jelica, kako sem pobegnil iz ječe. Veš, zato ti povem, da se boš smejala in boš pozabila na vse, kar si morala prebiti v tem črnem gozdu. Kar poslušaj, Jelica!«

In Kocelj je sedel v travo kraj Jelice in je pripovedoval. Pripovedoval pa je tako lepo in veselo, da se je morala Jelica na ves glas smejati. Pa je pozabila na vse težave in je bila vsa vesela, da jo je Kocelj našel. Pognala je bila lakoto in nič več ni bila trudna in slabotna. O, niti nožice je niso bolele nič več, in Jelica se je čutila tako močno, da bi lahko še ves dan romala po prostranem zagorskem gozdu. Poslušala je Kocelja in poslušala in se je smejala, kakor da bi bila doma pri tetici in bi krmila svojo taščico z drobtinicami rume-nega kolačka. No, Kocelj pa je končal svoje pripovedovanje. Vstal je zato in je še rekel: »Tako je bilo — hopsasa! Zdaj mi pa ti povej, kaj si doživela in kako ti je bilo hudo. Obljubil sem prej-le, da se

znosim nad Anjo Panjo. Pa se tudi resnično znosim, ker si morala ti zaradi nje prebiti toliko bridkega. Kar povej mi, Jelica! Vse mi povej, da bom še bolj hud na tisto Anjaro Panjaro in se še huje znosim nad njo. Pa ji bo gorje — hopsasa!»

No, Jelica se ni obotavljala, ampak je povedala vse, kar se ji je bilo dogodilo. Kocelj pa je poslušal in je kuhal silno jezico v svojem srcu. Kar pest je stiskal in je godrnjal nerazločne besede. Ko je pa Jelica končala, je skočil na noge. Cepetnil je z nogo in je še enkrat stisnil pest. Pa je rekel ves razdražen: »Teta Anjara Panjara — hopsasa! Nisem verjel, da ste tako hudobni. A zdaj vidim, da je ni hudobnejše stvari na svetu kakor ste vi, teta Anjara Panjara — hopsasa! Zato pa se znosim nad vami, strašno se znosim. Prekanjen je pritlikavec Brinceljček, a jaz imam malo pameti v glavi in sem zabit kot mogoče nihče na vasi. A vendar sem se znosil nad pritlikavcem Brinceljčkom. Pa se znosim tudi nad vami, teta Anjara Panjara — hopsasa! Saj vi niste tako prekanjeni, kot je pritlikavec Brinceljček. Pa ne bom imel težkega posla z vami. Zato pa počakajte, teta Anjara Panjara — hopsasa!»

»O, ne bodi hud, Kocelj!« je prosila Jelica. »Veš, bojim se te, če si hud. Strah me je in skoro se te ne upam pogledati. Zato pa ne bodi hud, Kocelj! Lepo te prosim... Pojdiva rajša naprej, da mi pokažeš studenček. Žejna sem, Kocelj, tako jako žejna!»

»Saj res!« se je domislil Kocelj in se je nasmejal sredi svoje velike jezice. »Pa sem skoro pozabil. Kar pojdiva! Saj ni daleč do studenčka. Za tretjim grmom žubori... Kar pojdiva! Kaj hočeva delati tukaj? Hm, morava že kaj uganiti, da prideva enkrat iz tega preklicanega gozda. Pa če sediva tu, ne prideva nikamor... Kar pojdiva!»

Pa sta res šla skozi goščavo in sta prišla do studenčka. S prgiščem sta si zajela mrzle vodice in sta se napila. Potem pa sta šla dalje, dalje v prostrani gozd. Zakaj Kocelj je bil misli, da morata na trato kraj kolovozne poti in še enkrat preiskati vse, da najdeta izgubljeni zlati rogljiček. — »Če bi vedel, kje stoji domovanje Anjare Panjare, bi šel kar k njej,« je govoril Jelici spotoma. »A skrito je tisto domovanje, da nihče ne ve zanj... Prej-le

so drvele veverice vse v to-le smer. Strašno dosti jih je bilo. Ne lažem, če rečem, da sem jih naštel najmanj sto. O, gotovo jih je Anjara Panjara začarala in jih je poklicala k sebi. Da me ni zmotil tvoj glas, bi bil šel za njimi, pa bi bil iztaknil domovanje Anjare Panjare. Tako pa ni nič... Treba si bo izmisliti kaj drugega, treba — oj, hopsasa!»

Kocelj je umolknil hipoma in se je ustavil. Zakaj tam v goščavi je glasno zašumelo, in še preden je Kocelj utegnil pomisliti, že je skočila iz grmovja veverica. Zasukala se je naglo, ko je zagledala dečka in deklico. Škrpetnila je na glas in se je zapodila na visoko bukev. — »O, glej jo no!« se je začudil Kocelj. »Ta pa prihaja iz one strani, kamor so bile brzele vse veverice. Hm, nemara jo je Anjara Panjara zapodila, ker se veverica ni znala pošteno vesti. Hm, nemara — hopsasa... Dobro bi bilo, če bi jo človek ujel in jo povprašal po vsem tem. In jo tudi povprašal po domovanju Anjare Panjare... Če bi poizkusil in bi jo ujel? No, Kocelj, no — hopsasa!«

Pa se je Kocelj kar zasmejal. Skočil je k bukvi in je splezal nanjo. Tam gori pa se je potuhnil med vejevje in je prežal. Jelica se je čudila in ni vedela, kaj Kocelj namerava. Sedla je v travo in je tiho čakala, kdaj pride Kocelj z drevesa. Pa ni čakala dolgo časa. Zakaj hipoma se je oglasilo tam gori na bukvi glasno prasketanje in lomastenje. In zavrnil je tudi Kocelj na ves glas. Veje so zašumele in so se stresnile na vso moč. In kakor bi trenil, je priletel na trato sam Kocelj in je telebnil na tla. A ni obležal, ampak je skočil naglo na noge in je rekel ves zasopel: »Imam jo, Jelica, imam jo — hopsasa! Glej, za vrat jo držim, da se niti gane ne in brca samo z nožicami... Ali jo vidiš, Jelica? Veverico imam — ulovil sem jo na bukvi, z roko sem jo zgrabil — hopsasa! In bila je moja... Na veji sem jo čakal; k deblu sem se pritisnil, da me ni opazila. Pa sem vedel, da pride mimo mene. In res je priskakala navzdol. Šiniti je hotela mimo mene, pa sem jo kar zgrabil za vrat... Glej jo, Jelica, veverico poglej!«

Jelica je gledala veverico, ki jo je držal Kocelj za vrat in je neprestano brcala z drobnimi nožicami. Smilila se ji je živalca; zato pa je prosila: »Izpusti jo, Kocelj! Glej, kako je vsa preplašena in obupana! Zato pa jo izpusti! Čemu ti bo veverica?«

A Kocelj je zmajal z glavo in ni rekel besedice. Odvezal si je svoj pas; zanko je napravil in jo zadrnil. Zanko pa je dejal veverici okrog vratu; močno je zadrnil pas in je spustil veverico. Veverica je skočila in je hotela pobegniti. A mogla ni nikamor, ker jo je držal Kocelj močno na pasu. Skakala je nemirno med travo sem in tja; cvrčala je obupno in je mežikala s črnimi, svetlimi očesi. A Kocelj se ji je smejal in je bil ves zadovoljen. Pa je rekel Jelici: »Zakaj sem jo ujel, vprašaš? Samo zato sem jo ujel, da nama pokaže pot do domovanja Anjare Panjare. Saj jo potem izpustim. O, nočem,

da bi jo mučil. Samo pot naj nama pokaže, pa bo vse dobro... I, glejte — hopsasa! Pa kje ima svoj košati rep? Nima ga, resnično ga nima... Ves rep ji je postrizen, da je tak kot repič tiste miške, ki ti je bila ono noč ukradla tvoj lepi zobek. Pa kdo je ostrigel sirotno veverico? I, menda vendar ne sama Anjara Panjara? Glejte! Pa si pomagaj, če si moreš — hopsasa!»

In Kocelj se je čudil, na vso moč se je čudil in je gledal siromašno veverico. Pa je zmajeval z glavo tako dolgo, dokler ni priskakala iz grmovja druga veverica in je obstala za trenutek pred dečkom in deklico. Kocelj jo je pogledal, pa je tlesknil z dvema prstoma. »Glej, glej!« je rekel Jelici. »Tudi ta veverica ima ves rep ostrižen. Pa kdo striže danes veverice in čemu jih striže? — Rečem ti, Jelica, da dela to samo hudobna Anjara Panjara, pa si ji prav nič ne smilijo nedolžne živalce... Zato pa je prav, da iztaknem domovanje košate čarovnice in ji povem, kar ji gre... Veverica z ostriženim repkom! Ne zaobračaj tako hudō oči in ne boj se ničesar! Saj ti ne storim hudega. Le lepo me povedi do Anjare Panjare, in jaz jo povprašam, čemu ti je ostrigla lepi repek. O, kar pridna bodi, veverica! Saj morda boš imela še danes repek ves košat. Čarati zna Anjara Panjara, in jaz jo nasučem tako, da ti zraste zopet lepa in mehka dlačica na oskubljenem repku. Le meni verjemi, veverica, in bodi pridna! Tudi jaz imam račun z Anjaro Panjaro, velik in pošten račun — hopsasa! Le vodi me, le vodi, veverica! Saj gre za tvoje dobro...«

»Cr-ce-cel!« je zaškrtnila veverica in je pokazala bele zobke. Naglo je skakala naprej in se skoro ni zmenila za pas, ki jo je imel nanj navezano Jankov Kocelj. Koclju pa se je zdelo, da ga veverica razume. Zato pa se je zasmejal in je tekel urno za veverico, ki ga je vodila tako lepo do domovanja hudobne čarovnice Anje Panje...